

θέλει νὰ διαβάξει «Πατρίδα», ἃς ἀγοράζει «Καθημερινή», καὶ κεῖνοι πού θέλουνε νὰ διαβάζουνε σήμερον τὴν παλιὰ «Καθημερινή», ἃς παίρνουνε «Πατρίδα».

Κάποια βραδινὴ ἑφημερίδα ἔγραψε πὼς ἡ Κυβέρνησις ἔπαψε τὸν κ. Πολέμη ἀπὸ τῆ θέσης τοῦ Γραμματέα τοῦ Πολυτεχνείου, γιατί δὲν εἶναι, λέει, καλὸς ποιητής. Ὅμως, ἂν ἀληθινὰ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀγαποῦσε τὴν τέχνη καὶ τὴν ποίησι, ὅχι μόνο δὲ θὰ ἔπαυε τὸν κ. Πολέμη, μὰ θὰ τὸν διώριζε τουλάχιστο σὲ δυὸ τρεῖς θέσεις ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴν τοῦ μένει μήτε δευτερόλεπτο σ' ὅλο τὸ μερονύχτι γι ἄλλη δουλειά.

Λίγοι θὰ ξαίρουνε πὼς στὸ Πανεπιστήμιον, ἀνὰ μέσον σὲ τόσες ἄλλες ἔδρες, ἔχουμε καὶ μιὰ γιὰ τὴ «δικαιωμώδησι τῆς παιδαγωγικῆς».

Ὁ γιατρός καὶ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ζαῖμης ἔπαψε τοὺς ποιητὰς Γρυπάρη, Δροσίνη καὶ Πολέμη, ἀπὸ συναδερφικῆ ἀντιζηλίας. Θέλει μονάχα αὐτός, καὶ κανένας ἄλλος, νὰ θεραπεύει... τὶς Μοῦσες.

Τὰ «Γυμνά»,— συλλογὴ ἀπὸ ποιήματα,— τοῦ ποιητῆ καὶ φίλου μας κ. Ἀγγελου Δόξα, ἐνῶ εἶναι ἀπελπιστικὰ παραντυμένα, εἶναι μαζὶ καὶ τέλει γυνὴ ἀπὸ ποίησι.

Μαζὶ μὲ τοὺς διάφορους ποιητὰς καὶ λογοτέχνες, πού παυτήκαμε ἀπὸ διάφορες δημόσιες θέσεις, παύηκε κ' ἓνας μὴ λόγιος καὶ μὴ ποιητής, πού ὥστόσο, καθὼς Κ α ρ χ α ρ ί α ς, ὅπως καὶ λεγότανε, καταβρόχθισε δυὸ ντουζίνες δημόσιες θέσεις.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Μιὰ καλὴ μετάφρασις, λέει ὁ Λασκαράτος στοὺς «Στοχασμούς» του, εἶναι τὸ δυσκολώτερον πρᾶμα. Ἔτσι, μπορούμε νὰ ποῦμε ἀνεπιφύλακτα, πὼς ἡ κ. Κλεοπάτρα Ε. Εὐστρατιάδου, μεταφράζοντας τὰ «Ρωσικὰ παραμύθια καὶ ἱστορίες», ἀπὸ τὰ Ρωσικὰ, βρίσκει μέσον στὸν ἀπορισμὸ τοῦ Λασκαράτου. Ἡ φράσις της εἶναι ζωντανή, ὁλοζώντανη, ἡ γλῶσσα της σχεδὸν κανονικὴ δημοτικὴ, καὶ μόνο ἡ ὀρθογραφία της λίγο μπαγιάτικη. Σήμερον λ.χ. κανένας δὲ γράφει μὴδ', οὔτε περὶ οὔτε τέτια περιττὰ πρᾶματα.

— Ὁ Ἑκκλησιαστικὸς ποιητὴς κ. Γ. Δούρας ἔβγαλε σ' ἓνα καλλιτεχνικὸ βιβλιαράκι τὰ «Πίστᾶ» του, μιὰ σειρὰ ἀπὸ καλοδουλεμένα σονέττα. Κρῖμα μονάχα πού τὸ θέμα τους εἶναι ἀπελπιστικὸ — ἀπελπιστικώτατο... ἕως θανάτου. Νέος εἰκοσιπέντε περίπου χρονῶν, πού νὰ γράφει ὁμορφους στίχους, πού νὰ παίζει κι ὁμορφα βιολί, κι ἀντὶ νὰ ρήγνεται ὁλόψυχα στὴ ζωὴ καὶ νὰ τραγουδάει τὰ καινούρια, τὰ μοντέρνα ἰδανικά,—νὰ ζώνεται τῇ ζωῇ, νὰνάβει τὸ λυχνάρι καὶ νὰκαρτερεῖ τὸ θάνατο.

νὰνοίξει θύρα γάμου
καὶ νὰ προβάλλει ὁ ἄφρατος Νυμφίος, κατὰμπροστά
(του !!)

Τί κρῖμα, Θε μου, τί κρῖμα !

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Τὰ Ρωσικὰ Γράμματα στὸ Παρίσι — Τὸ καινούριο βιβλίον τοῦ Ζὰν Φινὸ.

— Φεύγοντας οἱ Ρῶσοι ἀπὸ τὸν Μπολσεβικικὸ κίντυνο, καταφύγαγε πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς στὴ Γαλλία, πού ἔτσι εὐτύχησε νὰ φιλοξενήσῃ ἀρκετοὺς Ρώσσους λογοτέχνες καὶ ποιητὰς, καὶ νὰ γνωριστῇ ἀπὸ σιμώτερα μὲ τὰ Ρωσικὰ γράμματα. Τώρα τελευταῖα λ.χ. ὁ κ. Ντιόνεο, πού ὡς τώρα ἔχει δώσει πολλὰ φιλοσο-

φικὰ καὶ πολιτικὰ βιβλία, τύπωσε ἓναν τόμον ἀπὸ δέκα διηγήματα καθαρῶς φιλολογικὰ. Ἄν καὶ τὸ κάθε διηγήμα εἶναι ἀνεξάρτητο, σ' ὅλα ὅμως φανερῶνται ὁ ἴδιος ἥρωας, ὁ Μπόσκο, ἀπελπισμένος Ρῶσος, πού, πεταγμένος ἀπὸτομα ἀπὸ τὰ γεγονότα στὸ κέντρο τοῦ πολιτισμοῦ, δὲν προσανατολίζεται καὶ ἰόσου εὐκόλως μὲ τὴ νέα του ζωὴ. Τὸ καλύτερον ἀπ' αὐτὰ τὰ διηγήματα εἶναι τὸ Arbiter elegantiarum. Ὅλα ὅμως διαβάσκονται μὲ ἐνδιαφέρον, μ' ὅλες τὶς λίγο κουραστικὰς μακρότητες καὶ τὶς μικρὰς ἀτέλειες τους.

— Ὁ κ. Ζὰν-Φινὸ, μ' ὅλη τὴν ἀδεσφαίτητα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, δὲ χάνει τὴν καλὴν του διάθεσι, κι ὅχι μόνο δὲν ἀπελπίζεται, ἀλλὰ εἶναι κ' αἰσιόδοξος. Φανταστεῖτε πὼς μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα βλέπει πὼς «τὸ καλὸ μεγαλώνει καὶ προοδεύει». Νά, μερικὰ ἀπὸ τὰ λόγια του, πού εἶναι καὶ τὸ τέλος τῆς μελέτης του : «Μουτσούνης γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἄλλους δαιμόνους». — «Τὰ δυὸ εἶδη τοῦ δικαίου πού θὰ βασιλεύουνε δῶ κι ὁμπρὸς στὸν κόσμον θάναί ἢ ἀνύψωσι τῆς γυναίκας στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸν ἄντρα κ' ἡ ἀδελφότης ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ χρῶμα τους καὶ τὴ θρησκεία. Ἄν ἐλπίζουμε πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ δίκαια θὰ βροῦνε τὴ θέσι πού τοὺς ἀνήκει στὴ γῆ, τότε πρέπει νὰ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὸ μέλλον τῆς Προόδου». Στὸ βιβλιαράκι του αὐτὸ ὁ κ. Φινὸ, ψυχολογώντας τὴ γυναῖκα, συμβουλεύει ὅ,τι δῶ καὶ κάμποσον καιρὸ συμβούλεψε κι ὁ «Νουμάς» στὰ «Φαινόμενα καὶ Πράγματα». Δηλ. πὼς ἀφοῦ ὁ ἄντρας ἀπότυχε στὸ ἔργο του νὰ ἀδελφώσῃ τὸν κόσμον, ἃς δοκιμάσουμε καὶ τὴ διοίκησι τῶν γυναικῶν, μήπως κ' ἔτσι, ἀλλάζοντας τὸ γούρι, καθὼς λένε, κατορθώσουν ἐκεῖνες νὰ μᾶς βγάλουν «ἀπ' τὸ φοβερὸ ἀδιέξοδο στὸ ὁποῖο μᾶς ἔρρηξε ἡ ἀναξιοσύνη τῶν συντρόφων τους».

GRAZ.